

Літературний ЧЕРНІГІВ

Щоквартальний мистецький журнал
літературної спілки «Чернігів»

№1 (85)

січень-березень 2019

*Заснований
у 1992 р.*

Свідоцтво про державну
реєстрацію: серія ЧГ № 007
від 30 листопада 1993 року.

Головний редактор

Михась ТКАЧ

Редакційна колегія:

Ганна АРСЕНИЧ-БАРАН

Олександр БОБИР

Дмитро ІВАНОВ

Олександр ЗАБАРНИЙ

Володимир КУЗЬМЕНКО
(заст. головного редактора)

Олександр КОВАЛЕНКО

Наталія РОМАНОВА

Владислав САВЕНОК
(відп. секретар)

Михась ТКАЧ

Віктор ТКАНКО

Журнал надруковано за фінансової підтримки
Чернігівської облдержадміністрації

Літературний
Чернігів

Поезія

Олена МАМЧИЧ

Народилася в Чернігові. Завідувач кафедри мов і методики їх викладання Національного університету «Чернігівський колегіум» імені Т.Г.Шевченка, кандидат педагогічних наук. Відмінник освіти України. Нагороджена знаком МОН України «Василь Сухомлинський». Авторка більше 210 науково-методичних та літературно-художніх публікацій, виданих в Україні та поза її межами, 54 міжнародних антологій, 8 збірок поезій. Член літературної спілки «Чернігів». Голова Чернігівського обласного осередку Всеукраїнської творчої спілки «Конгрес літераторів України». Керівник Чернігівської обласної літературної студії «Гарт». Лауреатка Чернігівського літературного конкурсу «Книга року – 2017» («Константа»), лауреатка Чернігівської літературної премії імені Леоніда Глібова (2018) у номінації «Поезія».

* * *

На престолі життя, в пелюстках супротивного болю,
 Де так мало святих, легкокрилих надій,
 У квітневих роках незбагненої дикої волі
 Залишу свій останній, не вишитий сонцем сувій.
 У небесних жнивах, на порозі ворожих розлучень,
 Спазми днів щиросердих запалють вогні,
 Поклонюся життю на зухвалій розхристаній кручі,
 В порожнечу щедрот укладаючи ночі і дні.
 У розкутих роках вже не вистачить сили на прощу,

Там і доля-суддя винуватих не знайде повік,
І в пориві небес знов покличе нас вітер на площу
За свободу буття не зруйнованих часом доріг...

* * *

І тишу слухаю під подихом дощів,
І грюся під сонячним овалом,
Солодкий сон під тілом зайвих слів –
У квітах осені, що в веснах проспівали...
У павутинні вільності небес
Хай простір розіллється мармуровий,
І вир життя у кроках днів навхрест
Несе вітри під зношені підкови...

* * *

Як білим саваном ти, земле, оповита,
Застигла мрія у безмежжі днів,
Зима століть блокує щирий вітер –
І серце заблоковано на мить...

* * *

Незрілий день і ніч зійдуть з небес,
Стежина безпорадності минає,
Зірок полон у небі – мудрий хрест –
У безвісті життя шляхи перетинає...

* * *

Я торкаюся днів, не захищених сонцем,
Де і небо живе відчуває журбу,
Нахилию чоло до нещирого донця
І стискаю долонями вічності скло...

* * *

Людська історія. Приречена імла.
І пилу дзвін у вірності печалі.
На відстані часів здригається земля.
Відвертістю кларнети вже заграли.
Самотність вечорів зухвалих грат.
Не хоче посміхатися планета.
І голий дим несе безсилля втрат
Розкиданим безчестям по тенетах...

* * *

У спраглості вчорашнього тепла
Пильнує серце залишки любові,
Нетлінне все: добро і примхи зла,
Що розгубилися у справі і у слові...

* * *

Налякалися дощі грому терпкого.
Задивилися слова вічним дзеркалом.
Знов блукаю по дощах в диво-чоботах.
Гине вітер у чутках зичним клопотом.
У безмежності років все залишиться.
Незрадливий спів гіркий заколишеться...

* * *

Ти розгубилось, небо, а колись
Було ти сильним, вільним, витривалим
І під обітницю незайманих століть
Дбайливо в хмарах сонце колисало...

* * *

У минулого –
Свої рахунки з вічністю
В світанкових вишивках надій
У скорботі незнайомих звичностей
На похилених руїнах мрій.
І, здається, марними бажаннями
Знову, мов обпалена, земля,
За нечитаними грішними посланнями
Кличе несподівано здаля...

* * *

Під маскою взаємного кохання
У нетрях часу тільки вітер виє...
Він залишає у блуканні сірім
Щось неповторне, вічне, незбагненне...
Він теж несе свій хрест повз ночі
І ранки днів смугастих...
Пробігтися б йому землею,
Морями і мрійливими садами...

Хіба він зможе озирнутися у хмарах
І пісню заспівати наостанок?.. Чи схоче?..

* * *

Коли душа літала птахою,
А небо – квіткою і плахою,
Ти коней гнав під вітром ніжності...
Ті коні, що летіли поміж нас
Під вітром часу очманілого,
Зривали швидкоплинний час...
Під благом неба легкокрилого
Мережила зухвалість днів
В омані щедрості весняної...
І погляд осені зомлів...

* * *

Намалюю це життя, намалюю...
На оздоблену хибну раму
Натягну папірець обдертий,
І не вистачить в лавці краму,
Що під фарбу сховає жертву...
На обшарпану стіну повішу картину,
На облущену стелю накину крила,
І у спалаху серця вона загине,
І безславно пірне у потік безсило...
Часу обмаль у крику несамовитім,
Оповідки чужі на шматки роздерті,
А брехня фарбує надії ситі,
Балансує межею життя і смерті...

* * *

У неба – шалені очі,
Дивляться ночі в них – і самі шаленіють...
Від втоми, від блиску – червоні,
Від горя – багрові,
Від війни – мармурові...
На спомин залишу Вічність
У підвалинах свого серця...
Може, створиться щось незвичне
В оклику неба і тих очей незбагненних...

* * *

На осінньому бастіоні чужих
Де ти – свій?..
Час непостійних змін – у свічках,
Запалених випадково...
Витвір гаїв у безмежжі кам'яниці...
Чи кохаєш?..
Чи здатен?..
Несила...
Вічна згуба... Вічний мотив...
І нарешті змиває злива ті повені холодні...

* * *

І у вітрах знайду свою дорогу,
Не квапляться вітри у небезпеці...
І зробить вітер свою справу чесно –
Ще погуляє в небесах планети...
І обізвуться мовленнєві хащі
У монологах зорепадів вічних...
Знайди, спитай у вітру, де ж найкраще?
Чи знайде він буття у справах звичних?..
Щось прошепоче, проросте володар світла,
Чи загубив свою провину сиву?
У вітрі буйнім і земля розквітне,
У спадок залишивши сонцю силу...

* * *

У беззвучних звуках піснеспівів,
У прив'ялих запахах черешень,
У тернових дотиках бажання,
У роздертих сонячних проваллях,
У засмучених прибуддах весен,
У тенетах пролісків замшілих,
У шалених степових романсах,
У хвилястій ковилі зухвалій...
Всюди, де сувора плахта неба
Накриває віддзеркалям сонце, –
Зупинись!
Не треба шукати кохання...